Downloaded via the EU tax law app / web

@import url(./../../../../css/generic.css); EUR-Lex - 61989J0343 - FI
Avis juridique important

|

61989J0343

Yhteisöjen tuomioistuimen tuomio (kuudes jaosto) 6 päivänä joulukuuta 1990. - Max Witzemann vastaan Hauptzollamt München-Mitte. - Finanzgericht Münchenin esittämä ennakkoratkaisupyyntö. - Tullit - Maahantuonnista kannettava liikevaihtovero - Väärennetty raha. - Asia C-343/89.

Oikeustapauskokoelma 1990 sivu I-04477
Ruotsink. erityispainos sivu 00591
Suomenk. erityispainos sivu 00615

Tiivistelmä
Asianosaiset
Tuomion perustelut
Päätökset oikeudenkäyntikuluista
Päätöksen päätösosa

Avainsanat

Yhteinen tullitariffi - Tullit - Sovellettavuus väärennettyyn rahaan - Hylättävyys - Rikkomuksista määrättävät rangaistusseuraamukset - Jäsenvaltioiden toimivalta

Verotus - Jäsenvaltioiden lainsäädännön yhdenmukaistaminen - Liikevaihtovero - Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä - Maahantuonnista kannettava vero - Sovellettavuus väärennettyyn rahaan - Hylättävyys - Rikkomuksista määrättävät rangaistusseuraamukset - Jäsenvaltioiden toimivalta

(Neuvoston direktiivin 77/388/ETY 2 artikla)

Tiivistelmä

Koska väärennetty raha kuuluu kaikissa jäsenvaltioissa tuontia ja liikkeeseen laskemista koskevan ehdottoman kiellon piiriin, yhteisön oikeutta on tulkittava siten, että tullivelkaa ei synny väärennetyn rahan tuonnista yhteisön tullialueelle.

Väärennetyn rahan tuonti yhteisöön on jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta annetun kuudennen direktiivin säännösten vastaista. Näin ollen direktiivin 2 artiklaa on tulkittava siten, että arvonlisäveroa ei voida kantaa väärennetyn rahan maahantuonnista yhteisöön.

Tämä tulkinta, samoin kuin tullia koskeva tulkinta, ei millään tavalla rajoita jäsenvaltioiden toimivaltaa määrätä väärennettyä rahaa koskevan lainsäädännön rikkomisesta tarkoituksenmukaisia seuraamuksia kaikkine niine erityisesti rahallisine seurauksineen, joita näistä voi aiheutua.

Asianosaiset

Asiassa C-343/89,

jonka Finanzgericht München on saattanut ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen ensin mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Max Witzemann

vastaan

Hauptzollamt München-Mitte

ennakkoratkaisun ETY:n perustamissopimuksen 3, 9 ja 12-29 artiklan sekä jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste - 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1) 2 artiklan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. F. Mancini sekä tuomarit T. F. O'Higgins, M. Díez de Velasco, C. N. Kakouris ja P. J. G. Kapteyn,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,

kirjaaja: apulaiskirjaaja J. A. Pompe,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille on esittänyt Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Jörn Sack,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen ja 2.10.1990 pidetyn suullisen käsittelyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 25.10.1990 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

Tuomion perustelut

1 Finanzgericht München on esittänyt 21.6.1989 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 6.11.1989, ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen, joka koskee perustamissopimuksen 3, 9 ja 12-29 artiklan sekä jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste - 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY (EYVL L 145, s. 1, jäljempänä kuudes

direktiivi) 2 artiklan tulkintaa.

2 Kysymys on esitetty oikeudenkäyntiasiassa, jonka asianosaisina ovat Max Witzemann ja Hauptzollamt München-Mitte (jäljempänä Hauptzollamt) ja joka koskee tullin ja maahantuonnista kannettavan arvonlisäveron maksamista väärennettyjen seteleiden tuonnista Saksan liittotasavallan alueelle.

3 Landgericht München I tuomitsi Witzemannin 16.2.1982 vankeuteen rahanväärennyksestä, joka on Saksan rikoslain 146 pykälän ja sitä seuraavien pykälien nojalla rangaistava teko. Tässä lainvoiman saaneessa tuomiossa todettiin, että Witzemann oli vuonna 1981 tuonut Saksan liittotasavallan alueelle väärennettyjen Yhdysvaltain dollarin seteleiden erän, joka oli luovutettu hänelle Italiassa.

4 Edellä mainittujen seikkojen perusteella Hauptzollamt vaati Witzemannia maksamaan väärennetystä rahasta tullia ja maahantuonnista kannettavaa arvonlisäveroa. Tullin määrääminen perustui ilmeisesti siihen, ettei tavaran yhteisöalkuperää ollut osoitettu.

5 Witzemann riitautti päätöksen Finanzgericht Münchenissä ja väitti, että tullin ja maahantuonnista kannettavan arvonlisäveron kantaminen on perustamissopimuksen 9 ja 12-29 artiklan vastaista.

6 Näillä edellytyksillä Finanzgericht on lykännyt asian käsittelyä ja esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Onko ETY:n perustamissopimusta (3 artiklan b alakohta, 9 artiklan 1 kohta ja 12-29 artikla) sekä jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste - 17 päivänä toukokuuta 1977 annettua kuudetta neuvoston direktiiviä 77/388/ETY (2 artiklan 2 kohta) tulkittava siten, että jäsenvaltiolla ei ole oikeutta kantaa tullia ja maahantuonnista kannettavaa arvonlisäveroa väärennetyn rahan kaltaisista laittomasti maahantuoduista tavaroista, joiden valmistus ja myynti on kielletty kaikissa jäsenvaltioissa?"

7 Pääasiaa koskevia oikeussääntöjä, taustalla olevia seikkoja sekä menettelyn kulkua ja yhteisöjen tuomioistuimelle esitettyjä huomautuksia koskevat tarkemmat tiedot ilmenevät suullista käsittelyä varten laaditusta kertomuksesta. Oikeudenkäyntiasiakirjojen näitä osia käsitellään jäljempänä vain, mikäli se on tarpeen tuomioistuimen perustelujen selvittämiseksi.

8 On todettava, että kansallisen tuomioistuimen esittämä kysymys muodostuu kahdesta osasta, joista toinen koskee väärennetystä rahasta kannettavaa tullia ja toinen sen maahantuonnista kannettavaa arvonlisäveroa.

Tulli

9 Koska pääasiaa koskevasta asiakirja-aineistosta ei selkeästi käy ilmi, millä perusteella Hauptzollamt vaati tullin maksamista toisesta jäsenvaltiosta tuodusta väärennetystä rahasta, on aluksi syytä todeta, että tuontitulleja voidaan kantaa ainoastaan kolmansista valtioista yhteisön tullialueelle tuoduista tavaroista, mutta ei muista jäsenvaltioista tuoduista tavaroista (perustamissopimuksen 9 ja 12-15 artikla).

10 Tämän vuoksi kysymyksen ensimmäinen osa on ymmärrettävä niin, että sillä pääasiallisesti pyritään selvittämään, voiko väärennetyn rahan tuonnista yhteisön tullialueelle syntyä tullivelkaa.

11 Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, että yhteisöjen tuomioistuin on asioissa 221/81, Wolf (Kok. 1982, s. 3681) ja 240/81, Einberger I (Kok. 1982, s. 3699) 26.10.1982 antamissaan tuomioissa päättänyt, että tuontitullivelkaa ei synny sellaisista huumausaineista, jotka eivät ole toimivaltaisten viranomaisten tarkasti valvoman kaupan kohteena niiden käyttämiseksi lääkinnällisiin ja tieteellisiin tarkoituksiin.

12 Yhteisöjen tuomioistuin päätyi tähän ratkaisuun todettuaan, että huumausaineiden maahantuonti ja myynti muuten kuin kyseisten tarkasti valvottujen kanavien kautta on kielletty kaikissa jäsenvaltioissa näiden valtioiden kansainvälisten sitoumusten mukaisesti. Yhteisöjen tuomioistuin totesi tämän perusteella, että tullivelkaa ei synny sellaisista huumausaineista, joita ei voida saattaa markkinoille eikä osaksi yhteisön taloutta.

13 Yhteisöjen tuomioistuin korosti lisäksi, että perustamissopimuksen 3 artiklan b alakohdassa määrätty yhteisen tullitariffin toteuttaminen liittyy 2 artiklassa tarkoitettuihin yhteisön päämääriin ja tulliliiton toiminnalle 29 artiklassa asetettuihin suuntaviivoihin. Huumausaineiden sellainen tuonti yhteisöön, joka voi johtaa yksinomaan rangaistusseuraamuksiin, ei millään tavalla liity näihin päämääriin ja suuntaviivoihin.

14 Tämä näkemys on vielä ilmeisempi, kun kyseessä on väärennetty raha. Asiasta on myös tehty kansainvälinen sopimus, yleissopimus väärennetyn rahan valmistamisen vastustamiseksi (Kansainliiton sopimussarja, osa 112, s. 371), jonka sopimuspuolia tällä hetkellä ovat kaikki jäsenvaltiot Luxemburgin suurherttuakuntaa lukuun ottamatta ja jonka 3 artiklassa sopimuspuolet velvoitetaan rankaisemaan yleisen rikoslainsäädännön rikkomisena erityisesti rahan petollinen valmistaminen tai väärentäminen, väärennetyn rahan liikkeeseen laskeminen ja väärennetyn rahan maahantuonti, vastaanottaminen tai hankkiminen sen liikkeeseen laskemiseksi tietäen, että se on väärennettyä. Lisäksi väärennetyn rahan valmistaminen, hallussapito, tuonti ja myynti on kielletty kaikissa jäsenvaltioissa riippumatta siitä, onko kyseessä kotimainen vai ulkomainen raha.

15 Edellä esitetystä seuraa, että väärennetyn rahan maahantuontia ja liikkeeseen laskemista koskee kaikissa jäsenvaltioissa ehdoton kielto, kun taas huumausaineiden kauppa ja käyttö on edelleen sallittu lääkinnällisiä ja tieteellisiä tarkoituksia varten.

16 Esitetyn kysymyksen ensimmäiseen osaan on näin ollen vastattava, että yhteisön oikeutta on tulkittava siten, että tullivelkaa ei synny väärennetyn rahan tuonnista yhteisön tullialueelle.

Maahantuonnista kannettava arvonlisävero

17 Kysymyksen toisessa osassa kansallinen tuomioistuin pyytää pääasiallisesti selvittämään, onko kuudennen direktiivin 2 artiklaa tulkittava siten, että arvonlisäveroa voidaan kantaa väärennetyn rahan maahantuonnista yhteisöön.

18 Yhteisöjen tuomioistuin on jo aikaisemmin todennut asiassa 294/82, Einberger II, 28.2.1984 antamassaan tuomiossa (Kok. 1984, s. 1177), että maahantuonnista kannettavan arvonlisäveron ja tullin olennaiset piirteet ovat siltä osin toisiaan vastaavia, että ne syntyvät, kun tavara tuodaan yhteisöön ja saatetaan sen jälkeen taloudelliseen kiertoon jäsenvaltioissa, ja että kumpikin sisältyy myyntihintaan osana, jonka kaupan eri portailla olevat elinkeinonharjoittajat laskevat samalla tavalla. Tätä rinnakkaisuutta vahvistaa se, että jäsenvaltiot voivat kuudennen direktiivin 10 artiklan 3 kohdan mukaan kytkeä maahantuonnista kannettavan arvonlisäveron verotettavan tapahtuman ja verovelan syntymisen tullin perusteena olevaan tapahtumaan ja tullivelan syntymiseen.

19 Yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että huumausaineiden sellainen laiton tuonti yhteisöön, joka voi johtaa yksinomaan rangaistusseuraamuksiin, ei millään tavalla liity veron perusteen määrittelyä koskeviin kuudennen direktiivin säännöksiin eikä siten arvonlisäverovelan syntymiseen.

20 Yhteisöjen tuomioistuimen esittämät huomiot huumausaineiden laittomasta maahantuonnista soveltuvat tullien osalta edellä mainittujen syiden perusteella sitä ilmeisemmin myös väärennetyn rahan maahantuontiin.

21 Finanzgericht Münchenin esittämän kysymyksen toiseen osaan on siten vastattava, että jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste - 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 2 artiklaa on tulkittava siten, että arvonlisäveroa ei voida kantaa väärennetyn rahan maahantuonnista yhteisöön.

22 Tämä tulkinta, samoin kuin tullia koskeva tulkinta, ei millään tavalla rajoita jäsenvaltioiden toimivaltaa määrätä väärennettyä rahaa koskevan lainsäädännön rikkomisesta tarkoituksenmukaisia seuraamuksia kaikkine niine erityisesti rahallisine seurauksineen, joita näistä voi aiheutua.

Päätökset oikeudenkäyntikuluista

Oikeudenkäyntikulut

23 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneelle Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Päätöksen päätösosa

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on ratkaissut Finanzgericht Münchenin 21.6.1989 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

1) Yhteisön oikeutta on tulkittava siten, että tullivelkaa ei synny väärennetyn rahan tuonnista yhteisön tullialueelle.

2) Jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste - 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin 77/388/ETY 2 artiklaa on tulkittava siten, että arvonlisäveroa ei voida kantaa väärennetyn rahan maahantuonnista yhteisöön.